Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 8 November 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Klassekamp eller partiloyalitet

Den 22. kongres i Danmarks kommunistiske Parti bliver afgørende for dette partis skæbne. På den skal det afgøres, om partiet fortsat vil følge den antimarxistiske, revisionistiske linje, der er nedfældet i udtalelserne fra den 21. kongres og i diskussionsgrundlaget fra centralkomiteen til den 22., eller om partiet vil tage skridt til at gøre op med revisionismen, ophøre med blindt at følge SUKPs fejlagtige linje og slå ind på den revolutionære vej.

Når den 22. kongres bliver afgørende, skyldes det *i k k e,* at der er nogen væsensforskel på oplægget til denne kongres og til de foregående. Det er der ikke. Der er sket en vis yderligere udskridning til højre — afrustningstanken f. eks. — men det grundlag, som partiledelsen går til kongres på, er i det væsentlige det samme som sidst, Hrustjov-revisionismen.

Forskellen mellem de to kongressers betydning ligger et andet sted. Den ligger i den åbne polemik i den internationale kommunistiske bevægelse og også i den danske kommunistiske bevægelse, der har udfoldet sig i kongresperioden.

Vi i Kommunistisk Arbejdskreds, hvoraf en del selv har været delegerede til tidligere kongresser i Danmarks kommunistiske Parti, ved af egen erfaring, hvor svært det var dengang at gennemskue denne revisionisme. Selv om nogle af os følte et vist ubehag og havde på »fornemmelsen« at der var noget helt galt, gik vi i det væsentlige med. I dag har vi takket være den åbne polemik fået øjnene op.

Vi ved, hvor svært det er at få øjnene op, og vi ved også af egen erfaring, hvor vanskeligt det er at drage konsekvensen — det ideologiske, politiske og organisatoriske brud med det parti, man har tilhørt ofte i mange år, og som har været ens liv.

Vi ved af egen erfaring, at det koster dybe overvejelser, søvnløse nætter og flossede nerver at tage det skridt, der kan udtrykkes så-

(fortsættes side 2)

Evige sandheder

»Det forekommer mig magtpåliggende«, skrev Gelius Lund den 23. oktober i et svar på et læserbrev i LAND og FOLK, »ikke at tage patent på, hvad der er marxisme, ikke at citere andres værker, som om de er det sidste ord, og ikke at påstå, at der i politik findes evige sandheder«.

Lad os tage det sidste først: »Der findes ikke evige sandheder i politik«. Med vanlig sikker hånd har Gelius Lund udformet sætningen således, at der f o r m e l t næppe kan rejses indvendinger; men r e e l t — i sammenhæng med læserbrevet — står der, at marxismens almengyldige sandheder ikke længere eksisterer, at de almene lovmæssigheder for samfundets udvikling er ophævet.

Der f i n d e s imidlertid almene lovmæssigheder, der f i n d e s i denne forstand »evige sandheder«. Det hedder i Moskva-Deklarationen af 1957, som Danmarks kommunistiske Parti på det tidspunkt tilsluttede sig, herom:

»Sovjetunionens og andre socialistiske landes erfaringer har til fulde bekræftet rigtigheden af den

INDHOLD

FØR DKPs 22. KONGRES

Redaktionsslut 30-10-65

Klassekamp eller partiloyalitet

(fortsat fra forsiden)

ledes: Klassekampen er vigtigere end loyaliteten over for et parti, der har svigtet klassekampen!

Men det kan gøres, det skal gøres — nogle har gjort det, flere vil gøre det.

Hvis den 22. kongres i Danmark kommunistiske Parti fastholder den revisionistiske linje — på trods af den nye viden, som de delegerede og partiet nu har, eller som de har haft muligheder for at tilegne sig — vil den komme til at stå som den kongres, der afsagde politisk og derfor i sidste ende også organisatorisk dødsdom over partiet.

Hvis de delegerede støtter partiledelsens antimarxistiske linje vil de, uden hensyn til deres egen personlige overbevisning om noget andet, forråde arbejderklassen og socialismen i Danmark. Mange af dem vil utvivlsomt senere selv indse det.

Hvis medlemmerne efter en kongres, der trods alle advarsler og erfaringer går videre ad den revisionistiske vej, bliver stående i partiet, støtter det og arbejder for det, vil de, uden hensyn til deres personlige overbevisning om derved at tjene socialismen, i virkeligheden tjene kapitalismen. Vi nærer ingen tvivl om, at mange af dem senere vil indse det.

De delegerede til Danmarks kommunistiske Partis 22. kongres har det i deres magt at give partiet nyt liv ved at bryde med partiledelsen, afsætte de revisionistiske ledere og tage de første skridt ud af det hængedynd, de har ført dem ud i. De har det også i deres magt at give partiet dolkestødet.

Hvad de end vælger at gøre, er én ting givet: Klassekampen i Danmark kan ikke standses, den historiske udvikling henimod socialismen tager ikke personlige hensyn. Hvis de delegerede vælger at lade partiet fortsætte ad en vej, der fører det længere og længere bort fra arbejderklassen, vil arbejderklassen og revolutionens kræfter smede det nye — og netop på grund af kampen mod revisionismen så meget mere hærdede — våben til deres kamp — et sandt marxistisk-leninistisk parti, et sandt Danmarks kommunistiske Parti.

Evige sandheder

(fortsat fra forsiden)

marxistisk-leninistiske teoris sætning, at den socialistiske revolution og den socialistiske opbygnings processer baseres på *en række fundamentale lovmæssigheder, der er alle lande iboende,* som betræder socialismens vej. Disse lovmæssigheder ytrer sig alle vegne under en stor mangfoldighed af historisk opståede nationale træk og traditioner, som man ubetinget må tage hensyn til«.

Som den første af disse almene lovmæssigheder opstiller Deklarationen denne: «Under gennemførelsen af den proletariske revolution i den ene eller anden form og etableringen af proletariatets diktatur i den ene eller anden form ledes de arbejdende masser af arbejderklassen, hvis kerne er det marxistisk-leninistiske parti«.

Det er altså en almen lovmæssighed — en »evig sandhed« — at den proletariske revolution skal gennemføres, og at proletariatets diktatur skal oprettes. Det er ydermere en sådan lovmæssighed, at det skal ske under ledelse af et politisk parti, der netop *tager patent på marxismen* — simpelthen ved at være d e t marxistisk-lenistiske parti!

Med hensyn til Gelius Lunds bemærkning om »ikke at citere andres værker, som om de var det sidste ord«, må det være nok at minde om, at Lenin i sin kamp mod Kautsky og andre renegater udtrykkeligt understregede, at »alle afgørende steder fra Marx' og Engels' værker om spørgsmålet om staten ubetinget må citeres så fuldstændigt som muligt, for at læseren kan danne sig en selvstændig mening om alle de synspunkter, som den videnskabelige socialismes grundlæggere har fremsat, og om disse synspunkters udvikling, men dernæst også for dokumentarisk at påvise og anskueliggøre, hvordan de er blevet forvanskede af den

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redigeres af et udvalg, ansvarshavende Gotfred Appel. Adresse: Hovgårdsgade 7, 4., København Ø.
Telf. dag 34 50 87, aften Øbro 7803.
Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

»kautskyanisme«, der råder i dag«. *(Udvalgte værker,* bind 8, side 10).

Hertil kan vi med vore kinesiske kammerater føje: »I dag, hvor leninismen skændigt forvanskes, kan ingen revolutionær marxist-leninist undlade at citere fra Lenin«.

Hvad sagde Lenin om Gelius Lunds »evige sandheder«? Han sagde:

»Marx' lære er almægtig, fordi den er rigtig. Den er udtømmende og harmonisk og giver menneskene en sluttet verdensanskuelse...« *(Udvalgte værker,* bind 1, side 80).

Mere konkret sagde han:

»Erfaringen har vist, at i visse meget vigtige spørgsmål må *alle* lande nødvendigvis gennemgå det samme, som Rusland har gennemgået«. *(Udvalgte værker,* bind 11, *side 131).*

Fredelig overgang

De forestillinger og tanker, der ligger til grund for diskussionsgrundlagets udtalelser om kampen for et udvidet demokrati og om mulighederne for en fredelig overgang til socialismen i Danmark, er klart revisionistiske. Denne revisionistiske holdning har to forudsætninger, hvoraf den ene har sin rod i internationale strømninger, den anden i strømninger, der i hele Danmarks kommunistiske Partis historie har gjort sig gældende med større eller mindre styrke til forskellige tidspunkter afhængigt af klassekampens styrke.

Gammel skade

Den internationale strømning kom tydeligst frem gennem Hrustjovs udtalelser på SUKPs 20. kongres om, at det ændrede styrkeforhold mellem socialismen og imperialismen havde skabt forudsætninger for en fredelig overgang til socialismen i mange lande, og om, at der var skabt betingelser for »at benytte også den parlamentariske vej for at gennemføre overgangen til socialismen«.

I det danske parti har der altid hersket stor forvirring om, hvad »dansk demokrati« egentlig var, hvilken rolle staten spillede og om hvordan den statsmonopolistiske kapitalisme konkret virkede gennem rigsdag, folketing og gennem statens magt- og administrationsapparat. Denne forvirring fremgår tydeligt af partiets udtalelser om disse ting. Der findes udtalelser, der

LÆNGE LEVE LENINISMEN

1870

1960

Et hovedværk i moderne marxistisk-leninistisk litteratur!

Det mest citerede værk i den internationale debat i den kommunistiske bevægelse!

Et afgørende skrift i bekæmpelsen af den moderne revisionisme.

kr. 14.50 . 112

Forlaget Futura

giver udtryk for den mest udtalte revisionisme, og der findes udtalelser, der giver udtryk for en »næsten rigtig« marxistisk-leninistisk standpunkttagen.

Denne forvirring fortsætter, men med den vigtige og afgørende forskel, at en marxistisk-leninistisk standpunkttagen i praksis er forsvundet.

Statsmaskineriet styrkes

I DKPs program til demokratiets fornyelse og i diskussionsgrundlaget siges rigtigt, at Danmark nu har udviklet sig til et statsmonopolistisk kapitalistisk samfund. Et sådant samfund er kendetegnet ved en overordentlig styrkelse af det kapitalistiske statsmaskineri — som Lenin i Staten og Revolutionen klart har påvist — gennem forøgelse af administrationen og undertrykkelsesapparatet og ved, at der finder en sammensmeltning sted mellem monopolkapitalismens stat og den politiske magt. Eller sagt med andre ord: det kapitalistiske samfunds økonomiske og politiske organer og organisationer dirigeres og styres af samme lille gruppe monopolkapitalister.

Det vil sige, at jo mere intim denne sammensmeltning er, jo mere statens rolle i kapitalistiske produktionsforhold øges, i desto større udstrækning stilles alle statens funktioner i monopolkapitalens tjeneste og desto hurtigere formindskes det borgerlige parlaments, altså også det danske folketings, betydning.

Diskussionsgrundlaget siger i punkt 8: »Danmark fremhæves ofte, bl. a. med henvisning til Grundloven, som et udpræget demokratisk og folkestyret land. Virkeligheden viser noget andet: at det ikke er nok, at der findes demokratiske **former** og **organer.** Afgørende er hvem der bruger dem og hvordan de bruges.

Her har den økonomiske koncentration ført til en tilsvarende koncentration af den politiske magt, til undergravning af demokratiet og af folkets muligheder for indflydelse og medbestemmelsesret. Gennem stærke erhvervsorganisationer ... øver denne lille kreds af mennesker en indflydelse på lovgivning og administration langt ud over deres virkelige indsats og talmæssige betydning«.

Dette er ensbetydende med tilsløring af den kendsgerning, at det »danske demokrati« objektivt kun har betydning som udøvende organ for monopolkapitalisternes samfundsmæssige og politiske magt.

> **Kun slyngler eller enfoldige kan tro, at proletariatet må vinde flertallet ved valg, der gennemføres under bourgeoisiets åg, under lønslaveriets åg, og at det kun efter dette må vinde magten. Dette er højdepunktet af tåbelighed eller hykleri; det er at sætte stemmeafgivning, under det gamle system og med den gamle magt, i stedet for klassekamp og revolution. (V. I. Lenin: »Hilsen til italienske, franske og tyske kommunister«, Samlede værker, 4. russiske udgave, bind 30, side 40).**

Folketinget ikke afgørende

Det betyder naturligvis ikke, at et kommunistisk parti skal opgive at deltage i det danske folketing. Det betyder, at et kommunistisk parti skal forstå, at dets tilstedeværelse i det danske folketing kun har betydning som talerør for arbejderklassen og den arbejdende befolkning, at de resultater, et kommunistisk parti kan opnå i det danske folketing, står i direkte forhold til klassekampens stade og arbejderklassens bevidsthedsniveau.

Det betyder endvidere, at et kommunistisk parti skal forstå, at selv om partiet vinder den politiske magt i folketinget som et resultat af en skærpet klassekamp i samfundet, så har monopolkapitalisterne stadig væk deres statsmagt med dets magtorganer til rådighed.

Et kommunistisk parti skal forstå, at det er overordentlig usandsynligt, at monopolkapitalisterne frivilligt skulle overlade dette magtapparat i arbejderklassens og dets partis hænder, men et kommunistisk parti skal også forstå i sin politiske virksomhed at vise arbejderklassen og den arbejdende befolkning, at det gerne ønsker en fredelig overgang til socialismen, men at hindringen for en sådan fredelig overgang ligger i den monopolkapitalistiske stats særlige karakter.

-T

UKUELIGE

VIETNAM

Vietnams røst fra Nord og Syd
(Maj til august 1965)

11 dokumenter — taler, erklæringer m. v. — der skridt for skridt følger USAs krigseskalering i Vietnam og skridt for skridt viser, at truslerne og de forstærkede angreb blot mødes med fornyet vilje til at kæmpe til den endelige sejr.

64 s. FUTURA kr. 1,00 i. o.

Stat - revolution - proletarisk diktatur

»Marxist er kun den, der udvider anerkendelsen af klassekampen til anerkendelse af proletariatets diktatur.«

Hvad er staten? Hvad betyder revolution? Hvad er proletariatets diktatur? Hvordan bliver det til, og hvad er dets opgaver? Børnelærdom, vil nogle vrænge. Nuvel, men det kan være nødvendigt at genopfriske sin børnelærdom engang imellem, at gribe tilbage til det grundlæggende for bedre at kunne se, om det, man laver i dag, har nogen mening og kan ventes at give resultater. Vi har fundet det rimeligt i dette sidste indlæg fra vor side i Danmarks kommunistiske Partis kongresdebat at beskæftige os med det, Lenin i »Staten og revolutionen« kaldte **grundtanken** i marxismen, nemlig følgende: »Revolutionen skal ikke bestå i, at den nye klasse kommanderer og leder ved hjælp af det **gamle** statsmaskineri, men den skal bestå i, at den **sønderslår** denne maskine og kommanderer og leder ved hjælp af en **ny** maskine...« (Udvalgte værker, bind 8, side 124)

Stat og demokrati

Men lad os begynde forfra. Hvad er en stat? Ingen har vel udtrykt det klarere end Engels, der siger:

»(Staten) er et produkt af samfundet på et bestemt udviklingstrin; den er en indrømmelse af, at dette samfund har indviklet sig i en uløselig selvmodsigelse og er blevet spaltet i uforsonlige modsætninger, som det er ude af stand til at mane bort.«

For at disse modsætninger, »klaser med modstridende økonomiske interesser«, fortsætter Engels, ikke skal fortære sig selv og samfundet, »er en magt, som tilsyneladende står over samfundet, blevet nødvendig«, og denne magt »er staten«. (Citeret af Lenin i »Staten og revolutionen«, side 10).

Lenin uddyber denne opfattelse og skriver: »Ifølge Marx er staten et organ for klasse*herredømme*, et organ for den ene klasses *undertrykkelse* af den anden«. (Samme sted, side 11).

Hvori består denne »magt, der kaldes staten« i hovedsagen, spørger Lenin, og han svarer: »I særlige formationer af bevæbnede mennesker, der har fængsler o. s. v. til deres rådighed«. (Samme sted, side 13).

Senere i samme værk, side 107, taler Lenin om »den borgerlige ... statsmaskine — stående hær, politi, bureaukrati —«.

Denne definition af staten gælder for enhver borgerlig stat, hvad enten den er borgerlig-demokratisk eller fascistisk, hvad enten den er et monarki eller en republik, ja, den gælder også for den socialistiske stat, når proletariatet skaffer den borgerlige statsmaskine ud af verden og erstatter den med »en *mere* demokratisk maskine (men stadigvæk en statsmaskine) der består af de bevæbnede arbejdermasser...« (Samme sted).

Demokrati er en form for bourgeoisiets stat, samtidig med, at ordet demokrati også har en anden betydning. Lenin siger samme sted:

»*Demokratiet er en statsform, en af statens varianter. Det er derfor som enhver stat en organiseret, systematisk anvendelse af tvang over for mennesker. Det er den ene side. Men på den anden side betyder demokrati den formelle anerkendelse af ligheden mellem borgerne, alles lige ret til at bestemme statens forfatning og administration*«.

Borgerligt demokrati som statsform er altså den herskende klasses — bourgeoisiets — organiserede herredømme gennem sin statsmaskine over det borgerlige samfund med dets uforsonlige klassemodsætninger, og »ligheden« i dette samfund er kun formel.

»Altså«, skriver Lenin: »I det kapitalistiske samfund har vi et beskåret, nødtørftigt, falsk demokrati, et demokrati alene for de rige, for et mindretal«.

Men det kapitalistiske samfund bliver afløst af det socialistiske samfund, hvor staten er proletariatet organiseret som herskende klasse. Denne stat er proletariatets diktatur.

»*Proletariatets diktatur, den periode i hvilken overgangen til kommunismen foregår, vil for første gang skabe et demokrati for folket, for flertallet, ved siden af den nødvendige underkuelse af mindretallet, af udbytterne.*« (Som det foregående fra »Staten og revolutionen«, side 96).

Demokratiet lader sig ikke »udvide«

Hvorledes kommer man da fra det ene samfund til det andet — fra det borgerlige samfund med demokrati for de få til det socialistiske samfund med demokrati for de mange?

»Men fra dette kapitalistiske, uundgåeligt snævre demokrati, der ganske stille støder de fattige til-

Lovlig kontrarevolution?

I en Ugens Debat i Land og Folk fra 17.-18. oktober 1965 skrev Gelius Lund om det politiske liv i et socialistisk samfund, således som han og de øvrige revisionister i ind- og udland forestiler sig det. Han udtalte herunder den hverken nye eller forkerte tanke, at flere partier er tænkelige under socialismen, men han tilføjede derefter:

»Det er svært at finde argumenter for, at partier ikke under sådanne omstændigheder med lovlige midler skulle kunne virke for kapitalismens genindførelse«.

Gelius Lund har med disse ord afskevet proletariatets diktatur og dermed marxismens grundlæggende principper.

Thi hvordan ser det ud i samfundet efter proletariatets diktaturs oprettelse? Al senere erfaring har vist, at Lenin havde ret, da han skrev:

»Overgangen fra kapitalismen til kommunismen omfatter en hel historisk epoke, Sålænge den ikke er afsluttet, bevarer udbytterne uvægerligt håbet om genrejsning, men dette *håb* forvandler sig til *forsøg* på genrejsning. Og efter det første alvorlige nederlag kaster de besejrede udbyttere, der ikke havde ventet at blive styrtet, ikke havde troet på det, overhovedet ikke havde kunnet forestille sig det, sig med tidobbelt energi, med rasende lidenskab, med hundredfoldigt had ud i kampen for at generobre det »paradis«, som man har taget fra dem, generobre det for deres familier, der har haft det så rart, og som det »gemene pak« nu fordømmer til ruin og armod (eller til »simpelt arbejde...). Men i de kapitalistiske udbytteres fodspor følger småborgerskabets brede masse, om hvilket småborgerskab årtiers historiske erfaring i alle lande bevidner, at det svajer og vakler, at det i dag følger proletariatet, i morgen gyser tilbage for omvæltningens vanskeligheder, geråder i panik ved arbejdernes første nederlag eller halvnederlag, bliver nervøst, render frem og tilbage, jamrer og flygter fra den ene lejr til den anden...« (Udvalgte værker, bind 10, side 60-61).

Under proletariatets diktatur — det bredeste demokrati historien har kendt — berøver proletariatet netop udbytterne deres frihed, tager demokratiet fra dem og holder dem nede med magt. At »virke for kapitalismens genindførelse«, at arbejde for udbytningens genindførelse, er kontrarevolutionært og kan ikke gøres med »lovlige« midler. Kontrarevolution er og bliver kontrarevolution.

Allerede det Kommunistiske Manifest siger: »Proletariatet vil bruge sin politiske magt til efterhånden at fravriste bourgeoisiet al kapital, til at centralisere alle produktionsmidler i statens hænder, d.v.s. i hænderne på proletariatet organiseret som herskende klasse«. Den herskende klasse anerkender ingen »lovlige« midler til på ny at fravriste den magten.

Proletariatet bruger sit diktatur til gradvist at skabe det klasseløse samfund. Det er en langvarig proces, der foregår i uophørlig kamp med udbytterne: »For at afskaffe klasserne« skrev Lenin til de ungarske arbejdere *(Udvalgte værker,* bind 10, side 228), »behøves der en periode, hvor diktaturet udøves af en enkelt klasse, nemlig den af de undertrykte klasser, der evner ikke blot at fælde udbytterne, ikke blot at slå deres modstand ned uden skånsel, men også at bryde åndeligt med hele den borgerligdemokratiske ideologi...«

Gelius Lund ønsker et såkaldt socialistisk samfund med demokrati for udbytterne. Der kan ikke på én og samme gang være demokrati for proletariatet og hele den brede befolkning og for disse udbyttere. Hvis man ønsker at indrette et samfund efter Gelius Lunds mønster, bliver det i hvert fald ikke socialistisk.

bage og derfor helt igennem er hyklerisk og løgnagtigt, fører udviklingen ikke simpelthen jævnt og glat frem til »et stadig større demokrati«, som de liberale professorer og småborgerlige opportunister ynder at fremstille det. Nej, udviklingen fremad, d. v. s. udviklingen til kommunismen, går over proletariatets diktatur og kan heller ikke gå nogen anden vej, thi ingen uden proletariatet er i stand til at *bryde* de kapitalistiske udbytteres *modstand,* og anden vej findes ikke.

Men proletariatets diktatur, d.v.s. de undertryktes fortrop organiseret som herskende klasse med det formål at holde udbytterne nede, kan ikke simpelthen nøjes med at udvide demokratiet. *Samtidig* med den uhyre udvidelse af demokratiet, der *for første gang* bliver et demokrati for de fattige, for folket og ikke et demokrati for de rige, medfører proletariatets diktatur en række undtagelser fra friheden, hvad undertrykkerne, udbytterne og kapitalisterne angår. Dem må vi holde nede for at befri menneskeheden fra lønslaveriet, deres modstand må brydes med magt, og det er klart, at dér, hvor der findes

undertrykkelse og tvang, er der ingen frihed, intet demokrati«. (Samme sted, side 95).

Lenin gentog denne grundlæggende sandhed i sit værk om »Den proletariske revolution og renegaten Kautsky«, hvori han skrev, at hovedsagen er, »at proletariatet ikke kan sejre *uden at bryde bourgeoisiets modstand, uden med magt at holde sine modstandere nede,* og at der, hvor der »holdes nede med magt«, hvor der ingen »frihed« er, *er der naturligvis heller ikke noget demokrati.*« (Udvalgte værker, bd. 10, side 64).

Revolution og klasse

Hvad er en revolution? Lenin har atter givet en klar og utvetydig definition:

»Det grundlæggende spørgsmål i enhver revolution er spørgsmålet om magten i staten. Uden klarhed i dette spørgsmål kan der ikke være tale om bevidst at deltage i revolutionen, end sige lede den«!! (»Om dobbeltmagten«. Udvalgte værker. bind 7, side 14).

Og videre:

»*Statsmagtens overgang fra én klasse til en anden klasse er det første, det vigtigste, det grundlæggende tegn på en revolution, både i den strengt videnskabelige og i den praktiske politiske betydning af dette ord*«. (Fra »Breve om taktik«, april 1917).

Diktatur, såvel bourgeoisiets som proletariets diktatur, er magt, der ikke er baseret på love. Lovene udformes både ved den borgerlige og den proletariske revolution efter at statsmagten er gået over på den nye klasses hænder.

»Proletariatets revolutionære diktatur er en magt, der er vundet og opretholdt ved proletariatets magtanvendelse mod bourgeoisiet, en magt, der ikke er bundet af love«. (Udvalgte værker, bd. 10, side 37).

Vi har allerede set, at det ikke er muligt blot at udvide det i vort samfund herskende demokrati, når vi vil bygge socialismen. Det er heller ikke nok for proletariatet blot at tilrive sig magten, at gøre sig til den herskende klasse gennem revolutionær magtanvendelse over for bourgeoisiet.

Mens, som Lenin siger, »alle tidligere revolutioner har forbedret statsmaskineriet«, kan proletariatet ikke nøjes med at overtage det eksisterende statsmaskineri. Det må sønderslå det og opbygge sit eget, nye statsmaskineri.

»Revolutionen skal ikke bestå i, at den nye klasse kommanderer og leder ved hjælp af det *gamle* statsmaskineri, men den skal bestå i, at den *sønderslår* denne maskine og kommanderer og leder ved hjælp af en *ny* maskine... (Staten og revolutionen, side 124). »Denne konklusion er det vigtigste, det grundlæggende i marxismens lære om staten«. (Samme sted, side 33).

Prøvestenen for anerkendelsen af marxismen

En proletarisk revolution er nødvendig som overgang fra kapitalisme til socialisme. Hvordan den i enkeltheder vil forme sig, afgøres af de forskellige landes konkrete situation og nationale særtræk. Men nødvendig er og bliver den.

Sønderbrydningen af det gamle statsmaskineri og opbygningen af et nyt er en nødvendighed i hver enkelt proletarisk revolution. Den er et af »kommunismens *grundlæggende* principper«, men det er klart, at disse principper må »tilpasses rigtigt til enkelthederne, tillempes og anvendes rigtigt på de nationale og nationalt-statslige forskelle«. (Radikalismen, side 211).

Dette er det væsentlige i marxismens lære om stat og revolution. En sidste udtalelse fra Lenin vil understrege det:

»Det væsentlige i Marx' lære er klassekampen. Det siger og skriver man meget ofte. Men det er urigtigt. Og af denne urigtighed følger atter og atter en opportunistisk forvanskning af marxismen, en forfalskning, der gør den antagelig for bourgeoisiet. Thi læren om klassekampen stammer *ikke* fra Marx, men er *før* ham blevet skabt af bourgeoisiet, og den er, taget i almindelighed, *antagelig* for bourgeoisiet. Den, der *kun* anerkender klassekampen, er endnu ikke marxist, han kan godt være blevet stående inden for den borgerlige tænknings og den borgerlige politiks grænser. At indskrænke marxismen til læren om klassekampen er det samme som at beskære marxismen, at forvanske den, at reducere den til det, bourgeoisiet kan godkende. Marxist er kun den, der *udvider* anerkendelsen af klassekampen til anerkendelse af *proletariatets diktatur*. Heri består den dybeste forskel mellem marxisten og den almindelige små- (og også stor-) borger. Det er det, der må være prøvestenen på en *virkelig* forståelse og anerkendelse af marxismen. (Staten og revolutionen, side 39).

Gotfred Appel.

NYHED

De historiske erfaringer med proletariatets diktatur

2 artikler fra »Renmin Ribao« 1956

Var Stalin tyran eller en stor marxist?

Var Stalins fejl »tilfældige« eller resultatet af socialismens statsform?

Er proletariatets diktatur fortsat nødvendigt?

60 s. FUTURA kr. 9,75 i. o.

ARBEJDERBEVÆGELSENS
BIBLIOTEK
HJALMAR BRANTINGS PLADS 8
2403 KØBENHAVN Ø

Flugten fra »Land og Folk«

Indsamlingen til LAND og FOLKs »kamp mod spekulanterne« er afsluttet med fint resultat, men alligevel vil kongressen sikkert blive nødt til at beskæftige sig alvorligt med bladet og dets fremtid. Det skyldes ikke blot, at indsamlingspengene for hvert år, der går, mere bruges til at dække allerede eksisterende underskud end til at dække fremtidige udgifter. [1]) Det skyldes især den medarbejderflugt fra bladet i de sidste to år, der har gjort det til en daglig hovedpine for redaktionssekretæren bare at få bladet fyldt.

Otte er gået – to er fyret

Ikke mindre end otte medarbejdere ved LAND og FOLK har forladt bladet siden sep. 1963, hvilket er ca. halvdelen af det daværende antal. Hertil kommer at én medarbejder og en fotograf er blevet fyret.

I omtrentligt kronologisk rækkefølge har følgende medarbejdere forladt bladet: Gotfred Appel, Johan Kirk, Ulla Hauton, Frede Klitgård, Bjørn Ploug, Alvilda Larsen, Leif Larsen og Kjeld Koplev. Eric Danielsen og »Danmarks Villy« Olsen blev afskediget.

Det ville utvivlsomt være oplysende for de delegerede, dersom de kunne få de forskellige opsigelsesbreve læst op på kongressen. Vi kan her kun stille nogle spørgsmål, der måske kan føre på sporet af grundene til denne flugt.

Tre af de otte tog deres afsked på et klart antirevisionistisk grundlag. For de øvriges vedkommende drejer det sig om almindelig utilfredshed med atmosfæren, arbejdsgangen og om konstatering af ledelsens manglende dygtighed til at lede bladet.

Det var måske værd at undersøge, om nogle er gået fordi chefredaktøren mere end én gang har foreslået medarbejderne at skrive artikler, der blot få dage forinden allerede havde stået i bladet, og dermed afslørede, at han ikke læser sit eget blad?

Er nogle gået, fordi redaktionsledelsen tydeligt nok betragter det daglige redaktionsmøde som en lidelse, gang på gang bremser politiske diskussioner på disse møder, ikke forbereder dem ordentligt og ikke tager initiativer?

Eller er de gået, fordi de mener, at en chefredaktør på et kommunistisk dagblad med en så lille medarbejderstab bør gå forrest i den daglige indsats for at få fyldt bladet med godt stof og ikke lade dage gå uden at skrive en linje?

Måske er de gået, fordi chefredaktøren på LAND og FOLK har opnået berømmelse som den vist nok eneste ansvarlige redaktør i landet, der ikke er til stede, når bladet bliver lavet, men går hjem sidst på eftermiddagen?

Det er også tænkeligt, at nogle er gået på grund af redaktionsledelsens forsøg på at bryde det gamle princip om ligeløn for alle medarbejdere? Især da det var meget svært at se, efter hvilke principper de pågældende skulle have mindre end andre. Årsagen var under ingen omstændigheder at finde i journalistisk uddannelse.

Lad det være nok. Vi ved blot, at otte medarbejdere er gået, men at der stadig er fire redaktører.

-d

---

[1]) A propos økonomi: Er der nogensinde nogen, der på en kongres har bedt partiledelsen aflægge regnskab for den såkaldte »særfond«?

MAO TSE-TUNG
UDVALGTE VÆRKER
III

Uundværlig for enhver, der vil kende det socialistiske Kinas tilblivelseshistorie. Uundværlig for enhver, der vil studere anvendelsen af de almengyldige principper på et enkelt lands konkrete virkelighed! Uundværlig for enhver kommunist - for enhver der ønsker socialisme!

indb. kr. 35,25 i o. . 276 s.

Forlaget Futura

HAMMER 94 1800